

ἀποσελλωτό τό, ἀμάρι. ᾠοσελ-λωτό Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποσελλωτός.

Περικελίς ἔχουσα σέλλαν (πιθανῶς κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν βράκαν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σέλλαν). Συνών. πανταλόγι, σουρέλλο.

ἀποσέπτεμπρα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀποσέπτεβρα Χίος Μεστ. Ποταμ.) ἀποσέδεβρα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. Σεπτέμπρις.

Μετὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, εὐθύς παρελθόντος τοῦ Σεπτεμβρίου.

ἀποσεργιανίζω ἀμάρι. ἀποσιργιανίζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σεργιανίζω.

Τελειώνω τὸν περίπατον: ἄσμ.

Καὶ σὰν ἡποσιργιάνισε ἡρχίνησε νὰ λέγῃ.

ἀπόσερμα τό, Κέως Κύθν. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Πρω. ἀπόσερμα τό, Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. ᾠόσερμα Εὐβ. (Στρόπον.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόσερμα.

1) Καθόλου, τὸ διὰ τοῦ σαρώθρου καθάρισμα Κέως Σύμ. Τήν. β) Ἡ διὰ τοῦ σαρώθρου ἐν τῷ ἄλωναίῳ ἀποχώρισις τοῦ ἀχύρου ἀπὸ τοῦ καρποῦ Μύκ. 2) Ἡ ἀποτιθεμένη ὑπὸ τῶν πλημμυρούντων ποταμῶν ἰλύς ἢ καὶ λίθοι εἰς τοὺς παραποταμίους ἀγρούς Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. μπαζώματα, ξενοχώματα. 3) Τὰ τελευταῖα ὕδατα τοῦ πλημμυρήσαντος χειμάρρου τὰ ἄνευ ὁρμῆς ρέοντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἦδε μέσ' ἔς τὸ πρᾶμα μας ὁ ποταμός, μὰ δὲν ἦτονε φόρτος, παρὰ ἦτονε τ' ἀπόσερμα δοῦ ποταμοῦ.

4) Πᾶν ὅ,τι ἀποσπᾶται ἀπὸ ἐπιφανείας τινός, ἐκδορὰ Λεξ. Πρω. Συνών. ξεγδαρμα, φλούδα. 5) Τὰ ἀπὸ τῆς κοιλιακῆς χώρας ἀποκοπτόμενα χοίρεια κρέατα Εὐβ. (Στρόπον.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τ' ἀπόσερμα νὰ τ' ἀλατώσωμε δοῦ θὰ τὸ μαερέψωμε σοὶ Λαμπρὲς Ἀπύρανθ.

ἀποσερμός ὁ, ἀμάρι. ἀποσερμός Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσέρνω.

1) Ἡ παρατεταμένη προφορὰ τῶν λέξεων ἐν τῇ φράσει Κρήτ.: Ὅδε μιλῇ εἰς ἕνα ἀποσερμό ἔς τὴ φωνὴ τῆς. 2) Τὸ τέλος τῆς ἀποσπάσεως τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας, ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀποσέρνω, ἀποσύρω λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) ἀποσύρου Σκόπ. κ.ά. ἀποσοῦρου Τσακων. ᾠοσοῦρου Εὐβ. (Κύμ.) ἀποσύρνω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ᾠοσύρνω Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ᾠοσύρνω Ρόδ. ᾠοσοῦρου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποσέρνω πολλαχ. ᾠοσέρνω Κρήτ. Ρόδ. Σέριφ. ἀποσέρνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσύρω. Διὰ τὸν μεταπλασμόν τοῦ ἐνεστώτος πρ. σπείρω - σπέρνω, ἐγείρω - γέρνω κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,129 κέξ.

1) Ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, ἀποσπῶ λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) Τσακων.: Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὸν ἀποσύρω ἀπὸ τῆ συναστροφῆς τοῦ δεῖνα. Τ' ἀπέσυρε τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ σχολεῖο - ἀπὸ τὸ φῶδειο κτ. κοιν. Νὰ τ' ἀποσύρῃς τὸ παιδί σ' ἀ τὸ σπῖτ' αὐτό, ἢ θὰ σ' τὸ πάρουνε, θὰ σ' τὸ παδρέψουνε Ἀπύρανθ. Βάλε βοτάνην ν' ἀποσύρῃ τὸ νερό ἀπὸ τὸ πάθος Σίλ. || ἄσμ.

Κ' ἐμεῖς ἀποσυρθήκαμε εἰς τὴν Ἀγὰ Ρεμέλη Κρήτ.

Δὲ μ' ἀρωτᾷς τί γίνομαι, ποῦ φταίς ἐσὺ καὶ κρίνομαι.

— Σ τὸν ἔρωτά σου κρίνομαι, ἀλλὰ δὲν ἀποσύρομαι Ἀπύρανθ.

Παπᾶ, κὶ ἂν εἶσαι χριστιανὸς κὶ ἂν εἶσαι δαρτισμένος, ᾠόσυρε τ' ἀποστέφανα πρὸς τὴν κονμπαροπούλλα

Ρόδ. Συνών. ἀποτραυῶ. β) Ἐπὶ ἔσμου μελισσῶν, ἀπομακρύνων ὁδηγῶ που, κατευθύνω εἰς τὴν κυψέλην Σέριφ.: Τὸ ᾠοσέρνεις τὸ σμάρι μ' ἕνα χόρτο. γ) Μέσ. παρασύρομαι πρὸς τινα, ἀκολουθῶ τινὰ Πελοπ. (Μάν.): ἄσμ.

Ποῦ ᾠες τὴ γνώμη τὴν καλὴν | κὶ ἀποσερνόμαστε πολλοί.

δ) Ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω τὴν ἀπόσπασιν τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκόμα δὲ δὴν ἐποσύρανε τὴ βορβὰ. Κάμε μάνι μάνι ν' ἀποσυρθῇ κ' εὐτή. Ἀποσυρμένες εἶναι κ' οἱ δγὼ προβές. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεόκρ. 22,105 «πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον» (ἐξέδειρε μέχρι τοῦ ὀστοῦ).

2) Ἀπομακρύνων διὰ τοῦ σαρώθρου καθαρίζω, σκουπίζω Θήρ. Κάσ. Μύκ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ.: Ἐλα ν' ἀποσύρῃς τὸ σπῖτι Θήρ. Ν' ἀποσύρῳ τὸ σπῖτι καὶ νὰ σφύρω αὐτόθ. || ἄσμ.

Τοῦ παπποῦ μου τὸ σπῖτάκι | ποῦ ἔν ἔχει φροκαλάκι, νὰ ᾠοσύρῃ τὴν αὐλήν του, | νὰ ταῖσῃ τὸ γρουλλῖν του Τήλ.

ᾠοσύρετέ τα τὰ στενὰ τὰ πάνω καὶ τὰ κάτω, ποῦ θὰ κινήσῃ ὁ γαμπρὸς μὲ τὸ πολὺ φουρῶτο

Ρόδ. Συνών. σαρώνω, σκουπίζω, φροκαλίζω.

β) Ἀπομάσσω τὰ ὑγρά, τὸ ὕδωρ, σπογγίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σύμ.: ᾠοσυρε τὰ νερά Σύμ. Λέξ το καὶ δὲ θὰ πέσῃ ἔς τὰ χέρια μου ν' ἀποσύρῳ τὸ αἷμα δου ἔς τὰ χεῖλη μου (δηλονότι τὴν αἱματηρὰν μάχαιραν) Ἀπύρανθ. || ἄσμ.

Φέρτε νερόν, νερόν νὰ πιῶ, νερόνε ἔς τὸ λαῦνι, γὰ φέρτε θερομάντηλον νὰ ᾠοσυρῶ ἔς τὴν μούρη

Ρόδ. γ) Εὐπρεπίζω, ἐτοιμάζω Ρόδ. 3) Ἐπὶ τοῦ ὕδατος χειμάρρου, ποταμοῦ κτ., ἀποσύρομαι, περιορίζομαι εἰς τὴν κοίτην δηλονότι μετὰ τὴν πλήμμυραν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.): ᾠοσοῦρανε τὰ νερά. ᾠοσοῦρε τὸ ρόμα. β) Ἀποβάλλω τὴν ὑγρότητα, στραγγίζω, ἐπὶ τῶν ὀπτωμένων ἄρτων Ρόδ.: ᾠοσύρουν τὰ ψωμιά (ψήνονται καλῶς). Τὰ ψωμιά δὲν ἐπόσυραν. ᾠοσοῦραν τὰ ψωμιά. 4) Καθίσταμαι ἀδύνατος, καχεκτικός, ἰσχνὸς Κάσ. Σύμ.: ᾠοσοῦρεν τὸ βόδι Σύμ. ᾠοσυρμένη εἶναι Κάσ. || ἄσμ.

Ἀνέγνωρην κὶ ἀσοῦσουμην κόρην, ἀποσυρμένην

Κάσ. 5) Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀποβάλλω τὴν ἱμάδα, σκληρύνομαι Ἰων. (Κρήν.): Ἡπόσυρεν τ' ἀμπέλι καὶ δὲ σκάβεται. 6) Τραυῶ Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ.: Τὸ ᾠανε μέσ' ἔς τὴ τζικαλούδα νὰ ᾠε γλωστῇ ὄλο κ' ἐποσύρα δο ἔς τὸ ὄνατό δανε . . . γὰ νὰ ἴνεται ἴσο (ἐνν. τὸ νῆμα) Ἀπύρανθ. || Φρ. ᾠοσύρω ἔς τὰ χεῖλη τὸ δαχτυλίδι ἢ τὸ μαχαίρι (ἐπὶ αὐτοκτονούντων). || ἄσμ.

Βγάλλ' ἀπὸ τὸ ᾠτύλι της ὁμορφο ᾠατυλίδι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠοσυρε καὶ βγῆκεν ἡ ψυχὴ της Κάσ.

Κ' ἐφόρει εἰς τὸ χέρι της διαμάντι δαχτυλίδι, γύρου τριγύρου μάλαμα καὶ μέσα τὸ φαρκάκι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠοσυρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ της Νίσυρ.

Σ τοὺς οὐρανοὺς τὸ τίναξε, ἔς τὰ χέρια του τὸ δέχτη, ἔς τὰ χεῖλη του τὸ ᾠοσυρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ του (τίναξε ἐνν. τὸ μαχαίρι) Τήλ. β) Ἐντείνω, τεντώνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.): Μὴ δο ἀποσύρῃς τὸ σκοινί, γιατί θὰ σπάσῃ Κατσιδ. Ἐτσ' ἀπὸν τ' ἀποσύρῃς θὰ σπάσῃ αὐτόθ.

7) Ὀμιλῶν παρατείνω τὴν προφορὰν συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν τινων Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Κρήτ.: Μὴν ἀποσέρῃς τὴ φωνή σου ὁδὲ μιλῇς Κρήτ. Οἱ Ἀνοριᾶτες ᾠοσοῦρου τὴ φωνή

δουνε Κύμ. Συνών. ξεσέρνω, σέρνω. β) Ὀμιλῶ ἰσχυρῶς Κάμπ. : ἄσμ.

Στριγκειὰ φωνὴν ἀπέσπυρεν ὄσπιν κι ἂν ἐβουλειέτον.

8) Ἐλκω τὴν καταγωγὴν, κατάγομαι Κρήτ. (Μονοφάτος.) : Ἀποπαδὰ εἶν' ὁ παλῆς, μὰ ἀποσέρνει ἀπὸ τοῖς Τούρκους. Συνών. βασιτῶ, κρατῶ, σέρνω. 9) Ἀκονῶ, τροχίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Πρὶν νὰ κόψης νὰ τ' ἀπουσέρνῃς μὲ τὸν μασάκ' τοῦ μαχαίρ' σου. Τοῦ χαρδὶ χρειαζόταν γὰ νὰ ἀπουσέρνουντι τὰ κουπίδια. Συνών. ἀκονίζω 1, τροχίζω,

10) Πίπτω ὀρμητικῶς, ρίπτομαι Ρόδ. : ἄσμ.

Θεέ, νὰ κόπην τὸ σκοινὶν νὰ 'πόσυρε σὰν ἄστρον.

Συνών. χύνομαι (ἰδ. χύνω). 11) Θέτω καττύματα εἰς φθαρέντα ὑποδήματα Κάμπ.

ἀποσηκάζω ἀμάρτ. 'πὴσ'κάζω Σκῦρ. ἀποσακάζω Κρήτ. (Κασιδ. Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ρ. σηκάζω. Εἰς τὸ ἀποσακάζω ὑπόκειται ὁ ἀμάρτ. Δωρικὸς τύπ. σακάζω.

1) Ἀπογαλακτίζω τὰ νεογνὰ τῶν βοσκημάτων, τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων Σκῦρ. : Τῇ Δευτέρᾳ θὰ 'πὴσ'κάσωμε τὰ πράματα. Ἀμα 'πὴσ'κάσης τ' ἀρνιά ἀδ'νατίζ'νε. Τὸ 'ρίφι ἀδ'νάτ'σε, γιὰτ' εἶναι 'πὴσ'κασμένο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογαλαχτίζω 1. 2) Τελειώνω τὸ ἀπογαλάκτισμα, ἀποσύρω ἀπὸ τοῦ θηλασμοῦ πάντα τὰ νεογνὰ τῶν βοσκημάτων μου Κρήτ. (Κασιδ. Ρέθυμν. κ.ά.) : Ἀκόμη δὲν ἀποσάκασα οὐλα τ' ἀρνιά, γιὰτ' εἶναι πέδ' ἔξε ὄψιμα Ρέθυμν. Ἐδὰ ποῦ 'ναι δλγὸ ἀποσακασμένο τ' ἀρνὶ νὰ τὸ πάμε μαζὶ μὲ τὴ μάνα δον Κασιδ.

ἀποσήκασμα τό, ἀμάρτ. 'πὴσ'κασμα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσηκάζω.

Ὁ ἀπογαλακτισμὸς τῶν νεογνῶν τῶν βοσκημάτων.

ἀποσήκωμα τό, ἀμάρτ. ἀπὴσ'κωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσηκῶνω.

Ἐγερσις τοῦ καθημένου ἐνώπιον ἄλλου τιμῆς ἔνεκα. Συνών. προσήκωμα.

ἀποσηκῶνω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Μέσ. ἀπουσ'κῶνονμι Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀποσ'κοῦμαι Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σηκῶνω.

Α) Ἐνεργ. 1) Σηκῶνω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ σήκωμα πολλαχ. : Δὲ βόηθησε ὁ καιρὸς κι ὅσο νὰ ἀποσηκῶσωμε τ' ἀλώμα εἶδαμε καὶ πάθαμε (τ' ἀλώμα = τὴ σταφίδα ἀπὸ τὰ ἀλώνια) Κορινθ. Συνών. ξεσηκῶνω. 2) Κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ, νὰ κινηθῇ Πόντ. (Κερασ.) : Ἐκάλεσαν ἄτον 'ς σὸ γάμον κ' ἐπεσήκωσεν τὸν κόσμον.

Β) Μέσ. 1) Συρρέω, συναθροίζομαι, οἶον ἐπὶ πανηγύρεων, ἐορτῶν κττ. Πόντ. (Κερασ.) : Ὁ κόσμος ἐπεσηκῶθεν (πολὺ πλῆθος συνηθροίσθη). 2) Ἐγείρομαι, σηκῶνομαι ἐπάνω, ἴσταμαι ὀρθίος Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) : Ἀποσηκοῦ (σήκω ἐπάνω). β) Ἐγείρομαι ὀρθίος ἐνώπιον ἄλλου σεβασμοῦ ἔνεκα, ὑπανίσταμαι Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.) : Ἐπεσ'κῶθα τὸν πεθερό μ' Κρώμν. Τραπ. Ἐπεσ'κῶθαμε τὸν ποππᾶ Ὁφ. Συνών. προσσηκῶνομαι. 3) Τελειώνω τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας Στερελλ. (Ἀκαρναν.) : Ἀπουσ'κῶθ'κι ἀπ' τ' ἀλώφ.

ἀποσήμαδος ἐπίθ. Ἡπ. Θήρ. Κεφαλλ. 'πασήμαδους Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σημάδι.

1) Ὁ φέρων γνώρισμα ἰδιαιτερόν Θήρ. : Ἡμέρα ἀποσήμαδη. Πβ. ἀρχ. ἐπίσημος. 2) Ὁ φέρων γνώρισμα

ὑπεροχῆς, ἐξαίρετος Λέσβ. : Ἡασήμαδ' κουπέλλα. Σήμερα εἶν' 'πασήμαδ' οὐκὼλ'. Διὰλγι τὰ 'πασήμαδα σταφύλια γὰ νὰ τὰ φάντ' ἀφιδ'κά. 3) Ὁ φέρων γνώρισμα μειονεκτικότητος, ὁ μὴ ἄρτιος, ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζώου Ἡπ. Κεφαλλ. : Εἶναι ἀποσήμαδο τοῦτο τ' ἀρνὶ Ἡπ. Τ' πῆγα τοῦ πλγὸ 'πασήμαδου τ' ἀρνὶ μ' βαξίω Λέσβ. 4) Οὐδ. οὐσ., σημείον, τεκμήριον πρὸς βεβαίωσιν Κεφαλλ.

ἀποσημειώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σημειώνω.

Καθιστῶ τινα σημειωμένον, κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ χαρακτηριστικὸν τι μειονέκτημα, οἶον ἀναπηρίαν τινά : ἄσμ.

Τῇ σκλάβᾳ μου-ν-ἐστόλισα κ' ἡ σκλάβᾳ μου τὸν δέχτη

κ' ἡποσημειώσεν τὴν βασιλγὰς ὁ ψεύτης

(δηλονότι ἀποκόψας τὸν μικρὸν δάκτυλον). Συνών. σημάδεύω.

ἀποσήμερα ἐπίρρ. κοιν. ἀποσήμερο ἑνιαχ. ἀποσήμερις ἑνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. σήμερα.

Ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁμιλοῦμεν : Ἀποσήμερα κ' ἐμπρὸς δὲ θὰ φύγῃς ἀποκοντά μου κοιν. Ἀποσήμερο κ' ὕστερα δὲν ξαναπάω Κρήτ.

ἀποσήτι τό, Λευκ. ἀποσήδι Καπ. (Σινασσ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σήτα.

Πληθ., τὰ διὰ λεπτοῦ κοσκίνου σήτα καλουμένου ἀποχωριζόμενα ἐκ τοῦ ἀλεύρου πίτυρα. Πβ. ἀποκοσκινίδι.

ἀποσιάζω Κάμπ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) ἀποσάζω Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) 'ποσάζω Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιάζω.

1) Τελειώνω τὴν διόρθωσιν ἢ τὴν κατασκευὴν τινος ἐνθ' ἂν. : Δὲν ἐποσάκαμε 'κόμα τὸ πάτωμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἐπόσασα γὰ τὰ κρούσσα τσ' ἀνάπλᾳς μου Κρήτ. Ἀποσιάζαμε τὴ σκεπὴ - τὸ μπαλκόνι Μάν. β) Τακτοποιῶ Κρήτ. : Ἀς πᾶ 'ποσάσω τὸ σπῖτι μου, γιὰτ' εἶναι ἄνου-κάτω. Συνών. συγγυρίζω. γ) Μεταφ. τακτοποιῶ, συγκαλύπτω Κάμπ. Κρήτ. (Χαν.) : Ἐπόσιασά σου τες πλγὰ τοῖς βουλευῆς καὶ τοῖς ἐργασίᾳς σου (βουλευῆς = δουλειῆς) Κάμπ. || Παροιμ.

Καὶ καλὴ 'το γ' ἔκανέ δα | καὶ καλὴ κι ἀπόσιάζε δα

(ἐπὶ τῶν ἱκανῶν νὰ συγκαλύπτουν τὰς ἑαυτῶν ἐπιψόγους πράξεις) Χαν. 2) Στολίζω, κοσμῶ Κρήτ. : Ποσάσετε τὸ δίσκο τῆς νύφης. Ποσάσε τὸ κωπέλλι νὰ τὸ πάω 'ς τὴν ἐκκλησιά. Καὶ μέσ. περιποιῶμαι τὸν ἑαυτὸν μου, στολίζομαι Κρήτ. : Πήγαυε ν' ἀποσαστῇς νὰ πάμε 'ς τὴν ξεφάντωσι. Ἐδὰ 'ποσάζεται, κάτσε νὰ τὴν ἀνημένης. || ἄσμ.

Ἡ-γ-ἄσκημη κι ἂ 'δοσαστῇ, δὲ γίνεται κωπέλλα.

Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Ε 440. 3) Μεταφ. λέγω κατὰ τινος ὕβρεις καὶ ὀνειδισμούς, ὕβριζω, ὀνειδίζω Κρήτ. (Μεραμβ.) : Ἐπόσασά σου τήνε γὰ εἶσα ποῦ τοῦ ἔπρεπε.

ἀποσιακάτω ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποσιακάτου Πελοπν. (Μάν.) ἀποσιαγάτου Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἰσιακάτω.

1) Ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῶν χαμηλοτέρων μερῶν : Τί νεα μαθαίνετε ἀποσιαγάτου, μαζώνανε τοῖς ἐλαιῆς ἢ ἀκόμα ;

2) Μετὰ τοῦ ἄρθρ. πληθ. ὡς οὐσ., οἱ κάτω, οἱ εἰς τὰ χαμηλότερα μέρη εὐρισκόμενοι : Τί γίνονται οἱ ἀποσιακάτου, μαθαίνεις τίποτα ; 3) Διὰ τῶν κάτω, διὰ τῶν χαμηλοτέρων μερῶν : Ἀμα περάσης ἀποσιακάτου, νὰ θυμηθῇς νὰ πῆς χαιρετίσματα.

